

Arrest

nr. 294 097 van 12 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 19 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 november 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 18 oktober 2022 in Spanje omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 24 november 2022 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Spaanse autoriteiten.

1.4. Op 5 december 2022 stemmen de Spaanse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 8 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

nationaliteit: Jemen (Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 (1) b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer E., M.A.M.T. (...), verder de betrokkene, staatsburger van Jemen, bood zich op 21.11.2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 21.11.2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Tijdens zijn gehoor op 23.11.2022 legde hij zijn origineel paspoort (nummer 10550479, afgegeven op 18.09.2021, geldig tot 18.09.2027) voor.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 18.10.2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Spanje.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 23.11.2022. Hij verklaarde wettelijk gehuwd te zijn en twee minderjarige kinderen te hebben. Hij wordt niet vergezeld door deze gezinsleden. Hij verklaarde dat deze gezinsleden zich in Jemen (Sanaa) bevinden.

Hij verklaarde geen familie in België en in Europa te hebben.

Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Jemen op 07.10.2021 met het vliegtuig te hebben verlaten en naar Egypte te zijn getrokken, waar hij tot 02.12.2021 in Caïro verbleef. Hij verklaarde via Niger te voet en met de auto naar Algerije te hebben gereisd, waar hij 7 maanden in Wahran verbleef. De betrokkene verklaarde vervolgens naar Marokko te zijn getrokken: hij verklaarde 1 maand in Rabat en 2 maanden in Fnideq te zijn gebleven. Hij verklaarde vervolgens al zwemmend Spanje te hebben bereikt, waar hij 2 maanden in Ceuta verbleef. De betrokkene verklaarde op 19.11.2022 Spanje met het vliegtuig te hebben verlaten en het Belgisch grondgebied op 19.11.2022 te hebben bereikt.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat er geen racisme is. Hij stelde ook dat België iedereen verwelkomt en dat volgens zijn informatie België het beste land is. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat er veel racisme is in Spanje en er geen kansen zijn om te leven en te leren. De betrokkene stelde dat er geen studiemogelijkheden zijn.

Op 24.11.2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. Het verzoek aan de Spaanse instanties werd op 05.12.2022 conform artikel 18 (1) b van Verordening 604/2013 aanvaard.

De Spaanse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Madrid of via de luchthaven van Barcelona.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Spanje een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat er veel racisme is in Spanje en er geen kansen zijn om te leven en te leren. De betrokkene stelde dat er geen studiemogelijkheden zijn.

Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Spanje. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Spaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende

bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Spaanse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Spaanse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Spaanse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Italiaanse grondgebied verblijven.

De betrokkene verklaarde dat er in Spanje veel racisme is. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Spanje. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollèges in Spanje. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Spaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Spaanse bevolking geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Spaanse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen. Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie dat de Spaanse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Spaans grondgebied verblijven.

Voor wat de verklaring van de betrokkene betreft dat er in Spanje geen kansen zijn om te leven en te studeren, dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Tijdens zijn gehoor verklaarde de betrokkene verplicht te zijn geweest zijn vingerafdrukken af te staan en geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Spanje merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor beide lidstaten opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene verzoeken om internationale bescherming indiende in Spanje.

Betreffende zijn bewering dat hij werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een incorrecte of onmenselijke behandeling uit hoofde van de Spaanse autoriteiten.

De Spaanse instanties stemden op 05.12.2022 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18 (1) b van Verordening 604/2013: : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Spanje ingediende verzoek om internationale

bescherming nog hangende is. De instanties in Spanje zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Spanje wordt onder andere belicht in AIDArapporten ("Asylum Information Database"), een project dat mede gecoördineerd wordt door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) (zie Teresa De Gasperis - ACCEM (Asociación Comisión Católica Española de Migración), "Asylum Information Database - Country Report : Spain - 2021 Update", laatste update op 21.04.2022 verder AIDA-rapport genoemd. (AIDA-ES_2021update.pdf (asylumineurope.org)). Een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Het rapport stelt dat er de laatste jaren meldingen zijn geweest over een moeilijke toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure voor verzoekers die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 ("In recent years, including in 2019 and 2020, there have been reports of Dublin returnees not being able to access reception conditions (see Reception Conditions: Criteria and Restrictions)", p. 60 en "While Dublin returnees face important obstacles in accessing the reception system, they may also face obstacles in re-accessing the asylum procedure", p.61). Nochtans vermeldt het rapport ook dat het OAR net aan deze groep verzoekers prioriteit geeft qua afspraken voor het registreren van een verzoek om internationale bescherming (The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application", p. 61).

De Spaanse instantie bevoegd voor opvangvoorzieningen vaardigde overigens een instructie uit om erop toe te zien dat verzoekers die overgedragen worden aan Spanje niet uitgesloten worden van het opvangsysteem ("... the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country", p.60). Verder lezen we in het rapport dat de bevoegde instanties maatregelen treffen om deze problemen op te lossen en verdere problemen te voorkomen (".... Instead, emergency measures are taken and asylum seekers are provided new available places where they can be hosted", p. 99 en "As a response to the issue of overcrowding, the new appointed Ministry of Inclusion, Social Security and Migration started to negotiate in early 2020 with a private company (Sociedad de Gestión de Activos procedentes de la Reestructuración Bancaria - Sareb) the possibility of using empty apartments for the reception of asylum seekers and undocumented migrants", p. 103). Het AIDA-rapport meldt verder dat de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterd zijn ondanks de verhoogde instroom en dat de opvangcapaciteit uitgebreid werd ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", p.105). Het rapport vermeldt overigens nergens dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren ontoereikend of ondermaats zijn.

Gelet op het bovenstaande kan er niet automatisch van worden uitgegaan dat de betrokkene bij overdracht geen toegang zal krijgen tot de Spaanse opvangvoorzieningen of tot de procedure om te verzoeken om internationale bescherming. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat er op deze gebieden moeilijkheden bestaan in Spanje, kunnen we hieruit niet besluiten dat er dermate structurele tekortkomingen zijn dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor gezond te zijn.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgende reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Spaanse autoriteiten worden tenminste 6 (via Dublinet) of 10 werkdagen (charter) vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18 (1) b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij Dzicht aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten (4)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van artikel 3 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Naast een theoretisch betoog, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"4.1.
(...)"

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op de omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers in Spanje. In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd.

-4.1.1.

(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkheden mede in overweging genomen.

Echter is het niet omdat een staat een Conventie ondertekend heeft, dat zij deze ook automatisch nakomt, anders zou een rechterlijke toetsing volledig overbodig zijn.

Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met deze beslissing.

Immers dient de Dienst Vreemdelingenzaken in elk geval op de hoogte te zijn van de fundamentele tekortkomingen in het asielbeleid van Spanje, waardoor de verzoeker wel degelijk een risico loopt op een vernederende en onmenselijke behandeling bij overdracht naar Spanje.

De aangehaalde bronnen in de beslissing zijn niet zo eenduidig als de beslissing laat uitschijnen, wel integendeel.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in zijn bestreden beslissing naar het European Council on Refugees and Exiles (hierna: ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database- National Country Report- Spain" (hierna: AIDA-rapport) om te stellen dat er geen problemen voorhanden zijn in het Spaanse asielbeleid en verder ook de opvangmogelijkheden.

Het artikel 3 E.V.R.M. bepaalt: '(...).'

Het artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod: '(...).'

-4.1.2.

(...)

-4.1.3.

(...)

-4.1.4.

(...)

4.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker wenst te benadrukken dat het voor mensen in een asielprocedure absoluut geen gemakkelijke omstandigheden zijn en dat de kansen wat werk en toekomst betreft dramatisch zijn, doch de verzoeker ziet zijn kansen in Spanje nog verkleinen gelet op de problematische economische omstandigheden en het tekort aan ondersteuning voor asielzoekers wat dit betreft.

4.3.

Het huidig asielbeleid in Spanje faalt.

-4.3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren, aangezien de verzoeker bij terugkeer naar Spanje dreigt bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen door het verblijf in de opvangcentra en het gebrek aan passende hulpverlening en ondersteuning.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal is.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende: "(...)."

-4.3.2.

Uit de objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt: '(...).'

Artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod: '(...).'

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op het AIDA- rapport zonder andere objectieve informatie hierbij te betrekken.

De verzoeker kan het evident niet eens zijn met de bestreden beslissing.

-4.3.3.

Hieromtrent dient vooreerst opgemerkt te worden dat het AIDA- rapport waar naar verwezen wordt, stelt dat de persoon die om internationale bescherming zoekt in Spanje, toegang heeft tot rechtsbijstand en gezondheidszorg en vermeldt het rapport ook dat er geen structurele tekortkomingen zijn of slechte omstandigheden in het onthaal- en opvangvoorzieningen zijn.

Echter is er sinds enige tijd een grote influx bezig in Spanje van vluchtelingen en migranten.

Spanje vangt sinds de aanvang van de asielcrisis in 2015 meer vluchtelingen en migranten op dan Italië en Griekenland.

Vooral de Spaanse enclaves Melilla en Ceuta werden in mei 2021 overspoeld door migranten, en het enige antwoord van de Spaanse autoriteiten, is het sturen van militaire troepen om de migranten tegen te houden:

"Around 5,000 people crossed the border from Morocco into the Spanish exclave of Ceuta on Monday, a single-day record, Spanish officials said.

The surge came as Morocco lodged a diplomatic protest against Spain for accepting a rebel leader for medical treatment.

Thousands of young migrants swam or waded around the heavily fortified border land border. Others floated across in inflatable dinghies or swimming rings.

By Tuesday morning, around 6,000 people had crossed the border into Ceuta, the Spanish government said, including 1,500 people thought to be teenagers.

At least one person drowned while attempting to cross, according to local media reports.

The arrivals were checked by the Red Cross and taken to a migrant reception center.

The Spanish exclaves of Ceuta and Melilla are Africa's only land border with the European Union, making it a target for people seeking to migrate to Europe. Only 475 migrants had crossed into Ceuta between January 1 and May 15 this year.

Spain deployed its military to the Moroccan border on Tuesday after the group crossed over. Several military armored vehicles parked on Tuesday at Tarajal beach in Ceuta, where the border fence leads to a short breakwater extending into the sea.

"It's such a strong invasion that we are not able to calculate the number of people that have entered," said the president of Ceuta, Juan Jesus Vivas. "The army is in the border in a deterrent role, but there are great quantities of people on the Moroccan side waiting to enter."

Later on Tuesday, Spain announced that it had returned half of the migrants who entered Ceuta. Speaking after the weekly cabinet meeting, Interior Minister Fernando Grande-Marlaska said Spain had already returned "2,700 people" who had entered the territory illegally, updating an earlier figure of 1,500."

Uit de cijfers van het IOM blijkt dat in 2021 alleen al 815 mensen het leven lieten in de Mediterrane zee. Dat ook blijkt dat in 2021, het aantal migranten dat de dood vond bij de oversteek naar Spanje, verdubbeld is ten opzichte van 2020!

Deze tendensen doen zich ook verder voort in 2022, blijkt uit een overzicht van EUROMED Rights:

"On 12 March 2022, at least 44 people drowned off the coast of Tarfaya (southern Morocco) while they were trying to reach the Canary Islands. There were 61 people on board, including women and children. On 15 March 2022, Spanish authorities arrested Mohamed Benhlime, activist of the Hirak movement and asylum seekers in Spain, and transferred him in a deportation centre. Amnesty International launched a petition and asked Spanish authorities to immediately stop his deportation as he risks torture and other inhumane and degrading treatments if deported to Algeria.

*Aid organisations have said that 2021 saw more fatalities in the Atlantic than ever before."*⁴

Hieruit blijkt aldus overduidelijk dat Spanje het hoofd dient te bieden aan een stroom vluchtelingen en migranten, die enkel maar in stijgende lijn gaat, zonder dat Spanje deze crisis het hoofd kan bieden.

Ook uit het statistieken overzicht van UNHCR toont aan dat in 2021 bijna 122.000 vluchtelingen en migranten aankwamen in Spanje, na Italië, de hotspot in Europa waar vluchtelingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met de informatie, waaruit blijkt dat Spanje moeilijk het hoofd kan bieden aan deze vluchtelingenstromen die nog steeds de kusten van Spanje overspoelen.

Ook uit het 2021/22 Amnesty International Rapport blijkt de problematiek van de opvang van asielzoekers en migranten in Spanje en voornamelijk de problemen bij de overgang tussen Ceuta/Melilla naar Spanje en dit wegens het gebrek aan adequate opvang:

"The government evacuated 2,026 Afghan nationals following the Taliban seizure of power in Afghanistan. For the first time, the government allowed Afghan nationals to apply for asylum in the Spanish embassy in Pakistan. Some 48 people were subsequently transferred to Spain in October.

A total of 22,200 asylum seekers and migrants arrived by sea in the Canary Islands. At least 955, including at least 80 children, died at sea while attempting the journey from west African coasts. Poor management and lack of reception capacity on the islands resulted in unnecessary suffering for the refugees and migrants, including many unaccompanied children, due to avoidable overcrowding and sub-standard conditions in reception facilities. The authorities also failed to ensure access to a fair and efficient asylum procedure. Asylum seekers could not access adequate information about their rights and the authorities did not ensure the timely registration and processing of asylum claims.

By September, around 1,000 unaccompanied children were awaiting assessment of their cases and documentation. In May 8,000 people, including 2,000 unaccompanied children, entered the Spanish enclave of Ceuta from Morocco irregularly, while Moroccan guards waved them in past their checkpoints. Shortly afterwards, the Spanish authorities illegally and collectively returned 2,700 people to Morocco. There were reports of excessive use of force. In August, the authorities illegally returned 55 unaccompanied children to Morocco. Spanish courts deemed the returns unlawful and suspended them. Soon afterwards, however, the Prime Minister reiterated the government's intention to continue expelling unaccompanied children to Morocco. In October, the government reduced the time needed for unaccompanied children to obtain a residence permit and relaxed the requirements for renewing work and residence permits after the age of 18 to prevent them losing their regularized status."

Uit de hierboven geciteerde bronnen moge duidelijk blijken dat de huidige situatie in Spanje niet dezelfde is als het beeld dat door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt geschetst!

4.4.

Met betrekking tot de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje

Verder verwijst de tegenpartij in zijn bestreden beslissing naar het AIDA-rapport om te stellen dat er geen structurele tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen in Spanje. Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

-4.4.1.

Geen toegang tot het opvangnetwerk in Spanje

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in haar bestreden beslissing dat Dublin-terugkeerders wel degelijk toegang hebben tot de opvangmogelijkheden in Spanje, zij zich hiervoor niet baseert op een volledige lezing van het AIDA rapport:

"The number of incoming procedures to Spain is far higher than the number of outgoing procedures. Spain received 11,070 requests and 671 transfers in 2018. In 2021, Spain received 6,332 requests, mainly from France (3,457) Germany (1,488) and the Netherlands (576).

The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception.

Nevertheless, civil society organisations have witnessed particular difficulties with regard to victims of trafficking returning to Spain under the Dublin system, mainly from France. These are due to different factors, i.e. the fact that victims of trafficking are not effectively identified as such, the lack of an effective mechanism to register and identify trafficked persons before return, as well as to identify victims among Dublin returnees once they arrive in Spain. The lack of coordination among the Spanish competent authorities (Dublin Unit, OAR, Ministry of Inclusion, Social Security and Migration in charge of reception) is another factor. In recent years, including in 2019 and 2020, there have been reports of Dublin returnees not being able to access reception conditions due to a lack of places in asylum reception facilities (see Reception Conditions: Criteria and Restrictions). This has resulted in a homelessness and destitution in certain cases. In a series of rulings, the Superior Court (Tribunal Superior de Justicia, TSJ) of Madrid condemned the Spanish Government for denying reception to asylum seekers returned to Spain within the Dublin procedure. For this purpose, the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country.

The organisation "Neighbours Coordinator" (Coordinadora de Barrios) has been supporting Dublin returnees in Spain since 2015. During the summer of 2020, they supported and documented at least 15 cases of Dublin returnees in Madrid that were not able to access reception as a result of a lack of available places, thus resulting in homelessness. The NGO also reported that the situation worsened during the first months of the COVID-19 pandemic, when the capacity of shelters was reduced in order to comply with physical distancing and quarantine measures. This issue persisted in Spain throughout the year and as of the end of October 2020, there were around 8,000 asylum seekers waiting for a place in the reception

system. The media reported similar issues that affected asylum seekers transferred back from the United Kingdom to Spain, as 11 Syrian asylum seekers had to wait 8 hours at the Madrid Airport without any information on how to access reception conditions.

While Dublin returnees face important obstacles in accessing the reception system, they may also face obstacles in re-accessing the asylum procedure given the persistent general deficiencies of the asylum system described throughout this report. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application. If their previous asylum claim has been discontinued, they have to apply again for asylum. However, that claim is not considered a subsequent application.”⁷

Hoewel verwerende partij in de bestreden beslissing ook melding maakt van de uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof dat oordeelde dat personen die terugkeerden onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet uitgesloten mogen worden van het opvangnetwerk, wenst de verzoeker op te merken dat deze uitspraak enkel geleid heeft tot het opstarten van richtlijnen hieromtrent door de bevoegde instanties, doch dat dit helemaal geen garantie voor verzoeker impliceert dat hij recht zal hebben op opvang bij terugkeer, zoals blijkt uit hetgeen hierna besproken.

-4.4.2.

Verzoekende partij wenst verder op te merken, dat in ditzelfde AIDA- rapport, ook het volgende te lezen staat omtrent deze richtlijnen:

“Asylum seekers returned to Spain under the Dublin Regulation continue to face difficulties in accessing reception since 2018. Following judgments of the TSJ of Madrid, the DGIAH issued instructions in January 2019 to ensure that asylum seekers returned under the Dublin Regulation are guaranteed access to reception (see Dublin: Situation of Dublin Returnees). The Reception Handbook was amended accordingly. Despite that, in June 2019 the Red Solidaria de Acogida, Parroquia San Carlos Borromeo and Coordinadora de Barrios issued a common statement, indicating that they were supporting some asylum seekers (including children and a pregnant woman) returned to Spain under the Dublin regulation, which were denied reception by the OAR.”

Het AIDA report van 2021, update 2022 maakt nog steeds melding dat bepaalde verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Spanje onder de Dublin Verordening, nog steeds geen garantie hebben dat zij zullen opgevangen worden door het netwerk in Spanje.

Opnieuw stelt verzoekende partij vast, dat hij geen enkele zekerheid van de Spaanse autoriteiten heeft dat hij toegang zal krijgen tot het opvangnetwerk.

-4.4.3.

Het is dan ook maar de vraag in welke situatie de verzoeker zal terechtkomen bij een terugname door Spanje, noch wordt niet aangetoond dat hij de nodige ondersteuning zal krijgen.

-4.4.4.

Verzoeker wenst dan ook te verwijzen naar het Human Rights World Report 2022 waaruit blijkt dat Spanje de toegang tot de asielprocedure weigert voor asielzoekers, waarmee verzoeker aldus een imminent gevaar loopt om teruggestuurd te worden naar Ceuta/Melilla:

“According to the UN refugee agency, UNHCR, by October 31, at least 33,706 people had arrived irregularly by sea to Spain’s mainland, the Canary Islands, in the Atlantic Ocean, and Ceuta and Melilla, the country’s enclaves in north Africa, while 1,068 arrived by land. These figures did not include data regarding the arrivals from May 17 onwards into Ceuta (see below). As of mid-September, an estimated 1,025 people had died or gone missing at sea during the year en route to Spain, most of them in the Atlantic, according to the International Organization for Migration.

In April, four UN special rapporteurs wrote to the Spanish government about abusive pushbacks from its enclaves to Morocco, following fresh allegations of ill-treatment by Spanish border guards in January. Nonetheless, there were reports of summary returns throughout the year, and the governing coalition did not endorse reforming existing law allowing for this practice.

Between May 17 and 19, an estimated 10,000 people entered Ceuta, swimming or wading across a beach frontier, after Moroccan authorities reportedly stopped enforcing border controls following a diplomatic dispute with Spain. The group, of whom between 1,500 and 3,000 were estimated to be children, faced summary returns and pushbacks upon arrival as well as mass “voluntary” returns within days, giving rise to concerns that Spanish authorities blocked access to asylum, returned third country nationals to Morocco, and failed to determine children’s best interests before sending them back. Ceuta’s already overcrowded reception facilities were overwhelmed by those whom the Spanish authorities did not immediately expel, with local authorities setting up makeshift shelters, including for the more than 700 children who remained. Thousands of other migrants were left sleeping rough in substandard conditions. On August 13, the Spanish government began returning some of the children to Morocco under a readmission agreement; the national human rights ombudsperson immediately told the government to

stop what it called an unlawful practice. Media documented that more children were returned despite the ombudsperson's ruling, during the following two days, until a local court ordered a stop to further returns on August 16.

In September, Spanish armed forces stationed on another military outpost in North Africa, Peñón de Vélez de la Gomera, summarily returned approximately 125 people, including eight children, who had walked across a small strip of sand connecting it to Moroccan territory. The UN Committee on the Rights of the Child set out concerns in two cases, made public in February and August, about the inappropriateness of processes used by Spanish authorities 13. to determine the age of unaccompanied migrant and asylum-seeking children and young people."

Verzoeker naar zo'n precaire situatie terugsturen, is een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker heeft aldus geen enkele garantie dat zij bij een terugkeer naar Spanje, niet naar Melilla en zo verder naar Marokko, zal uitgewezen worden.

Dat de bestreden beslissing enkel hierom dient vernietigd te worden.

-4.4.5.

Er dient dus te worden opgemerkt dat in de hierboven vermeldde rapporten en berichtgevingen verscheidene malen wordt geopperd dat wat de opvang van asielzoekers betreft Spanje niet voldoet aan zijn verplichtingen, voorkomende uit de Europese richtlijn ter zake.

Wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen naar de bevoegde lidstaat omdat de asielprocedure en / of opvangvoorzieningen systeemfouten vertonen die kunnen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, blijft de lidstaat bevoegd waar de asielaanvraag ingediend werd (zie het artikel 3 §2, 2e lid Dublin-verordening).

Verzoeker werpt met de verwijzing naar de hierboven geciteerde bronnen, een heel ander licht op de zaak.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dus enkel rekening te houden met de argumenten uit het geciteerde AIDA- rapport die haar opportuun en dienstig lijken doch weigert om een concreet en individueel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Spanje.

Dit tast de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten aan.

-4.4.6.

Het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken is in het licht van de gekende feitengegevens niet redelijk.

-4.4.6.1.

Er zijn nog tal van problemen voor wat betreft onder meer de opvang van asielzoekers, gezien in de context van de grote toestroom van vluchtelingen in Spanje.

De grote toestroom van vluchtelingen in Spanje heeft er mede voor gezorgd dat de Spaanse overheid actueel voorstellen aan het uitwerken is om de huidige asielwetgeving in Spanje te verstrengen.

De huidige voorstellen baren verschillende organisaties zorgen, zo ook het ECRE, dat op 21/02/2020 een mededeling de wereld instuurde:

"The Spanish government is working on a proposal for a reform of asylum law, seen by El Pais, that combines changes required to conform with EU legislation with new measures to speed up asylum procedures. The proposal comes to light in the aftermath of a controversial ruling of the European Court of Human Rights (ECtHR) on summary returns to Morocco and amid further reports of unlawful deportations to Mauritania.

The proposal includes the introduction of a 30-day deadline for new asylum applications after which the application will be inadmissible, in line with EU Asylum legislation. The proposal also limits access to protection in detention centers for aliens ('CIEs') and extends the grounds for refusal of applications. People in administrative detention will only have ten days to formalize their asylum application once they have been informed of their right to ask for protection. Any further attempts to apply for asylum will be considered efforts to delay their removal without the possibility to appeal at the court, a provision not contained in EU legislation.

The proposal also incorporates the EU's conception of 'internal flight alternatives' and 'safe country' into Spanish law, meaning that protection can be denied if certain areas in the country of origin are considered safe or if people had their habitual residence in a country considered 'safe', such as Morocco.

As an improvement to the rights of asylum seekers, the proposal also enshrines the recognition of the legal status of asylum applicants from the moment that they express their intention to claim asylum.

To speed up the processing of application, the proposal abolishes the involvement of an interStaatssecretarialisal commission in the decision of asylum claims. Currently, the Office for Asylum and Refugees (OAR) is facing a backlog of 120. 000 asylum applications waiting to be processed, but is working to accelerate its pace.

Governing coalition partner Unidas Podemos criticizes the restriction of rights as not in line with the coalition agreement and has openly expressed its concern regarding a controversial ruling of the European Court of Human Rights (ECtHR). The court had ruled that Spain did not violate international law when directly returning two asylum seekers to Morocco, who had climbed the fence to the Spanish enclave in Melilla, without giving them the opportunity to apply for asylum.

ECRE's head of litigation, Julia Zelevska commented on the ruling: "The judgment should in no way be perceived as giving States a carte blanche to resort to all sorts of arbitrary behaviours justifying it by the fact that someone was so desperate to storm the border".

On Monday, Spanish Interior Staatssecretaris Fernando Grande-Marlaska (PSOE) stressed the importance of having mechanisms at the border and in consulates to allow for requests for international protection, as refugee rights organisations demand. He also confirmed plans to repeal the ley mordaza, a law introduced by the conservative government in 2015, which includes provisions to legalize hot returns, as well as plans to increase the height of the border fence to Morocco by up to 30%.

On a related matter, Spanish media reported that on Monday the European Border and Coast Guard (Frontex) and Spanish authorities operated the third deportation flight in 2020 returning people of various nationalities, who arrived to the Canary Islands, to Mauritania. Human Rights Organisation have repeatedly denounced this practice as breaching international law as those of Malian origin may face chain deportations to their home country in conflict."

Er is geen enkele garantie dat verzoeker in een menswaardige leefomgeving zal terechtkomen na overdracht naar Spanje, wel in tegendeel.

Zo blijkt nog steeds dat Spanje vluchtelingen en migranten die toekomen via de Spaanse enclaves, zoals Melilla en Ceuta, gedwongen worden tegengehouden door de Spaanse autoriteiten en worden teruggestuurd naar Marokko:

"(...)

Earlier, Spanish police and soldiers escorted long lines of Moroccans and other mainly sub-Saharan Africans through a gate back into Morocco.

"We were given juice and a cake, that is all," said Mohamed, from Ait Melloul in southwest Morocco, after Spanish soldiers sent him back as soon as he arrived.

He and many other returnees gathered in Fnideq, where they said they were receiving no aid.

Rights group Amnesty International said Spanish security forces had used violence, including beating migrants or throwing them into the sea. It also accused Morocco of using migrants as pawns in its dispute with Spain.

Migrants interviewed by Reuters said they had been beaten by Spanish security forces before being sent back to Morocco. A Reuters journalist watching the arrivals in Ceuta on Wednesday did not see any beatings or people being thrown into the sea.

Many of the migrants still in Ceuta were children, some as young as seven and some without families, said Spain's Social Rights Minister Ione Belarre."

Dat verzoeker aldus een gegronde vrees heeft op repatriëring.

-4.4.6.1.

Verzoeker heeft absoluut geen garantie dat, gelet op deze nieuwe ontwikkelingen, hij geen enkele garantie heeft dat zijn asielaanvraag wel degelijk behandeld zal worden, en hij niet gewoon prompt naar de Spaans- Marokkaanse grens zal gestuurd worden, zeker gezien hij geen verzoek om internationale bescherming in Spanje heeft ingediend en verzoeker reeds verklaarde dat bij zijn verscheidene pogingen om Spanje binnen te komen, hij telkenmale werd teruggestuurd!

Het feit dat de verzoeker zich in deze erg kwetsbare situatie bevindt maakt, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, wel degelijk een omstandigheid uit die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling kan gezien worden in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest.

4.7.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat een overdracht voor de verzoeker een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met het artikel 3 van het E.V.R.M.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal is.

Nu Spanje de regels naast zich neerlegt, is er wel degelijk sprake van een blootstelling aan foltering en onmenswaardige behandeling bij terugkeer van de verzoeker in Spanje.

4.8.

Verzoekende partij wenst verder nog op te merken dat hij niet akkoord kan gaan met de verplichting om een verklaring tot medewerking te ondertekenen, zoals hem werd meegegeven bij de bestreden beslissing.

Verzoeker kon deze verklaring dan ook niet ondertekenen omdat hij niet akkoord ging met de bestreden beslissing. Conform artikel 39/2, § 2 en 39/57 §1 Vw heeft verzoekende partij 30 dagen de tijd om een beroep in te dienen. Indien verzoekende partij deze verklaring had ondertekend, had dit ervoor gezorgd dat huidig beroep zonder voorwerp zou verklaard worden.

Verzoeker heeft echter wel zijn adres doorgegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 12/12/2022 en dit per mail:

Geachte Heer,

Geachte Mevrouw,

Betreft : adreswijziging voor de heer E.M.A.M.T. (...) in het kader van de Dublin- overdracht overeenkomstig artikel 18 §1 (b) van Verordening 604/2013

M. ref. :EV/0845

Uw ref. :9.569.314

Ik schrijf u aan in mijn hoedanigheid van advocate voor de heer E.M.A.M.T. (...) (OV (...)) en met de Jemenitische nationaliteit en geboren op 01/01/1996.

Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op datum van 21/11/2022. Verzoeker verkreeg een bijlage 26quater waaruit blijkt dat Spanje de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker ontving diezelfde dag een informatiebrief van uw diensten, waaraan een verklaring tot medewerking is gehecht die verzoeker moet tekenen en terugzenden.

Verzoeker kan evenwel deze verklaring niet tekenen omdat hij niet akkoord gaat met de beslissing 26quater en hiertegen zijn beroepsmogelijkheden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst wenst af te toetsen met zijn advocate.

Op grond van artikel 39/2 § 2 en 39/57 § 1 van de Vreemdelingenwet heeft verzoeker 30 dagen de tijd om een beroep in te stellen tegen de bijlage 26quater. Het ondertekenen van een dergelijke verklaring kan een toekomstig beroep zonder voorwerp uitmaken.

In tussentijd houdt verzoeker zich eraan om u te informeren dat hij actueel op het volgende adres verblijft: L.C. (...), A. (...) à 1040 Etterbeek.

Verzoeker zal u ook verder informeren indien er opnieuw sprake is van enige wijziging in zijn actuele woonplaats in België.

Inmiddels teken ik,

Voor verzoeker

(zie bijlage, stuk 3)

4.9.

Besluit

Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. In de bestreden beslissing wordt, zoals reeds gesteld, toepassing gemaakt van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij is van oordeel "dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18 (1) b van Verordening 604/2013."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te

worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Spanje te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van

het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat in een arrest van 16 februari 2017 het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-Verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4

van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In casu moet worden nagegaan of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Spaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Spanje. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij en met het "Asylum Information Database - Country Report : Spain - 2021 Update", laatste update op 21 april 2022, verder het AIDA-rapport genoemd. De verwerende partij is overgegaan tot een analyse van dit rapport met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en is tot het oordeel gekomen dat hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat er op het gebied van toegang tot opvangvoorzieningen of tot de procedure om te verzoeken om internationale bescherming moeilijkheden bestaan in Spanje, hieruit niet kan worden besloten dat er dermate structurele tekortkomingen zijn dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Daarop wordt besloten dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het komt dan ook aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugzaam is.

De verzoekende partij betoogt dat een concreet en individueel onderzoek naar de actuele situatie in Spanje noch voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd en dat de verwerende partij enkel rekening wenst te houden met de argumenten uit het geciteerde AIDA-rapport die haar opportuun en dienstig lijken. Bovendien hekelt de verzoekende partij dat de verwerende partij zich enkel baseert op het AIDA-rapport zonder andere objectieve informatie hierbij te betrekken. De verzoekende partij citeert uit het AIDA-rapport en andere bronnen en meent dat zij daarmee een heel ander licht werpt op de opvangvoorzieningen in Spanje voor asielzoekers. Het huidige asielbeleid in Spanje zou immers falen en de aangehaalde bronnen in de beslissing zouden niet zo eenduidig zijn als de beslissing laat uitschijnen. Een overdracht zou voor de verzoekende partij een reëel risico inhouden op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, door de situatie in de opvangcentra en het gebrek aan passende hulpverlening en ondersteuning, aangezien uit de objectieve bronnen blijkt dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal, tot op heden zelfs ondermaats, is en Spanje de Europese regels naast zich neerlegt, aldus de verzoekende partij.

De verzoekende partij kan echter niet worden gevolgd omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst leest de verzoekende partij de bestreden beslissing verkeerd waar zij betoogt dat de verwerende partij stelt dat er geen problemen zijn in het Spaanse asielbeleid en de opvangmogelijkheden. De verwerende partij heeft immers wel degelijk erkend dat er moeilijkheden bestaan op deze gebieden.

Met betrekking tot de opvangomstandigheden motiveert de bestreden beslissing:

"Het rapport stelt dat er de laatste jaren meldingen zijn geweest over een moeilijke toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure voor verzoekers die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 ("In recent years, including in 2019 and 2020, there have been reports of Dublin returnees not being able to access reception conditions (see Reception Conditions: Criteria and Restrictions)", p. 60 en "While Dublin returnees face important obstacles in accessing the reception system, they may also face obstacles in re-accessing the asylum procedure", p.61). Nochtans vermeldt het rapport ook dat het OAR net aan deze groep verzoekers prioriteit geeft qua afspraken voor het registreren van een verzoek om internationale bescherming (The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application", p. 61).

De Spaanse instantie bevoegd voor opvangvoorzieningen vaardigde overigens een instructie uit om erop toe te zien dat verzoekers die overgedragen worden aan Spanje niet uitgesloten worden van het opvangsysteem ("... the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily

Spain to reach another EU country”, p.60). Verder lezen we in het rapport dat de bevoegde instanties maatregelen treffen om deze problemen op te lossen en verdere problemen te voorkomen (“.... Instead, emergency measures are taken and asylum seekers are provided new available places where they can be hosted”, p. 99 en “As a response to the issue of overcrowding, the new appointed Ministry of Inclusion, Social Security and Migration started to negotiate in early 2020 with a private company (Sociedad de Gestión de Activos procedentes de la Reestructuración Bancaria - Sareb) the possibility of using empty apartments for the reception of asylum seekers and undocumented migrants”, p. 103). Het AIDA-rapport meldt verder dat de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterd zijn ondanks de verhoogde instroom en dat de opvangcapaciteit uitgebreid werd (“While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased”, p.105). Het rapport vermeldt overigens nergens dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren ontoereikend of ondermaats zijn.

Gelet op het bovenstaande kan er niet automatisch van worden uitgegaan dat de betrokkene bij overdracht geen toegang zal krijgen tot de Spaanse opvangvoorzieningen of tot de procedure om te verzoeken om internationale bescherming. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat er op deze gebieden moeilijkheden bestaan in Spanje, kunnen we hieruit niet besluiten dat er dermate structurele tekortkomingen zijn dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.”

De verzoekende partij brengt tegen deze motivering in dat de verwerende partij, wat betreft de toegang tot de opvangmogelijkheden in Spanje, zich niet baseert op een volledige lezing van het AIDA-rapport. Zij wijst op passages uit dat rapport waarin melding wordt gemaakt van het feit dat in de afgelopen jaren er gevallen waren van Dublin-terugkeerders die omwille van plaatsgebrek geen opvang kregen en dat dit in bepaalde gevallen tot dakloosheid heeft geleid. Bovendien wordt vermeld dat het Tribunal Superior de Justicia in Madrid in verschillende gevallen de Spaanse overheid heeft veroordeeld voor het ontzeggen van opvang aan Dublin-terugkeerders en dat de Spaanse instantie bevoegd voor opvangvoorzieningen een instructie uitvaardigde om erop toe te zien dat verzoekers die overgedragen worden aan Spanje niet uitgesloten worden van het opvangsysteem. In het rapport wordt verder gesteld dat ondanks deze instructie een ngo in 2019 stelde dat zij enkele Dublin-terugkeerders ondersteunden wiens opvang was geweigerd door de OAR. Er wordt eveneens gewezen op moeilijkheden bij terugkeer voor slachtoffers van mensenhandel.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing rekening houdt met het feit dat in de afgelopen jaren enkele Dublin-terugkeerders geen toegang kregen tot de opvangvoorzieningen en op de uitgevaardigde instructie, die naar aanleiding van de veroordelingen door het Tribunal Superior de Justicia in Madrid is genomen. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de verwerende partij het AIDA-rapport slechts gedeeltelijk heeft gelezen. Waar het AIDA-rapport nog ingaat op de moeilijkheden bij terugkeer voor slachtoffers van mensenhandel, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat de verzoekende partij als zo'n slachtoffer moet beschouwd worden, waardoor de verwerende partij hierover niet diende te motiveren in de bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt nog dat uit het AIDA-rapport blijkt dat de uitgevaardigde instructie geen garantie voor haar impliceert dat zij recht zal hebben op opvang bij terugkeer, aangezien desondanks in 2019 aan een aantal Dublin-terugkeerders de opvang was geweigerd en dat niet wordt aangetoond dat zij de nodige ondersteuning zal krijgen bij een terugname door Spanje. Dit doet echter geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, waarin erkend wordt dat er moeilijkheden bestaan omtrent de opvang maar wordt gesteld dat daaruit niet blijkt dat Dublin-terugkeerders systematisch geen toegang krijgen tot opvang. In de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar passages uit het AIDA-rapport waaruit blijkt dat de bevoegde instanties maatregelen treffen om deze problemen op te lossen en verdere problemen te voorkomen.

Daarenboven stelt de Raad vast dat het terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties op 5 december 2022 conform artikel 18 (1) b van Dublin III-Verordening werd aanvaard. De Spaanse instanties hebben erom verzocht de verzoekende partij over te dragen via de luchthaven van Madrid of via de luchthaven van Barcelona. De bestreden beslissing vermeldt verder dat de Spaanse autoriteiten tenminste 6 (via Dublinet) of 10 werkdagen (charter) vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de verzoekende partij. De Raad merkt op dat de Spaanse autoriteiten hierdoor de nodige schikkingen kunnen treffen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat de citaten die zij uit het AIDA-rapport heeft gehaald met betrekking tot de toegang tot opvang voor Dublin-terugkeerders maken dat er alsnog sprake zou zijn van systeemfouten die leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verder verwijst de verzoekende partij naar een rapport 2021/22 van Amnesty International en het Human Rights World Report 2022. In deze rapporten wordt de situatie van illegaal gearriveerde migranten op de Canarische eilanden en in de Spaanse enclaves, met inbegrip van de opvangvoorzieningen en de toegang tot de asielprocedure, besproken. De verzoekende partij wijst op de grote influx van vluchtelingen en migranten, in mei 2021 vooral via de Spaanse enclaves Melilla en Ceuta waarbij militaire troepen worden gestuurd om de migranten tegen te houden, het toenemende aantal overlijdens op zee bij de oversteek naar Spanje en op het feit dat Spanje het hoofd niet kan bieden aan deze vluchtelingenstromen die nog steeds de kusten van Spanje overspoelen. Zij stelt dat er geen enkele garantie is dat zij in een menswaardige leefomgeving zal terechtkomen na overdracht aan Spanje wel integendeel, waarna zij wijst op de praktijk van de Spaanse autoriteiten om vluchtelingen en migranten die toekomen via de Spaanse enclaves, zoals Melilla en Ceuta, gedwongen tegen te houden en terug te sturen naar Marokko. De verzoekende partij meent dat zij daardoor een gegronde vrees heeft op repatriëring naar Marokko.

Waar de verzoekende partij wijst op de influx van vluchtelingen en migranten die de kusten van Spanje overspoelen, moet er enerzijds op worden gewezen dat niet is aangetoond dat al deze nieuwkomers een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend of zullen indienen en daardoor het opvangsysteem zullen overbelasten. De bestreden beslissing stelt in dat verband overigens dat het AIDA-rapport meldt dat de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterd zijn ondanks de verhoogde instroom, en dat de opvangcapaciteit uitgebreid werd. Anderzijds moet worden herhaald dat het terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties werd aanvaard, dat deze erom hebben verzocht de verzoekende partij over te dragen via de luchthaven van Madrid of via de luchthaven van Barcelona en dat zij tenminste 6 of 10 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de verzoekende partij zodat de nodige schikkingen kunnen worden getroffen. De verzoekende partij bevindt zich dan ook duidelijk niet in een situatie waarin zij illegaal toekomt op de Canarische eilanden of in de Spaanse enclaves en waarin zij dreigt geconfronteerd te worden met pushbacks. Met de beschrijving van de opvang en behandeling van asielzoekers aan de Spaanse grenzen op de Canarische eilanden en in de enclaves toont de verzoekende partij niets aan met betrekking tot haar specifieke situatie bij de overdracht als Dublin-terugkeerder.

De verzoekende partij stelt te vrezen voor een repatriëring naar Marokko, aangezien zij geen garantie heeft dat haar asielaanvraag wel degelijk behandeld zal worden, en zij niet gewoon prompt naar de Spaans- Marokkaanse grens via de enclave Ceuta/Melilla zal gestuurd worden, zeker gezien zij geen verzoek om internationale bescherming in Spanje heeft ingediend en gezien zij verklaarde dat zij bij haar verschillende pogingen om Spanje binnen te komen, werd teruggestuurd.

De Raad stelt vast dat er in de bestreden beslissing, betreffende de verklaring dat zij geen internationale bescherming vroeg in Spanje, wordt opgemerkt dat *“het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” voor beide lidstaten opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene verzoeken om internationale bescherming indiende in Spanje.”* Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt ook dat zij Spanje op 15 september 2022 is binnengekomen, twee maanden in een centrum in Ceuta verbleef en Spanje op 19 november 2022 met het vliegtuig heeft verlaten en op dezelfde datum het Belgische grondgebied heeft bereikt. Nog daargelaten de vaststelling dat, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt in haar verzoekschrift, de verzoekende partij geenszins verklaarde dat zij bij haar verschillende pogingen om Spanje binnen te komen, werd teruggestuurd, blijkt uit het voorgaande aldus dat de verzoekende partij Spanje is binnengekomen zonder dat zij teruggestuurd werd daar zij er in Ceuta verbleef en daarna is doorgereisd naar België alsook dat zij wel degelijk een verzoek om internationale bescherming kon indienen en heeft ingediend.

Bovendien zelfs in de veronderstelling dat zij meermaals werd teruggestuurd bij een poging om Spanje binnen te komen, maakt zij met een dergelijk betoog geenszins aannemelijk te moeten vrezen voor een repatriëring naar Marokko daar zij geen garantie heeft dat haar asielaanvraag behandeld zal worden, nu zij door te wijzen op de behandeling van asielzoekers aan de Spaanse grenzen op de Canarische eilanden en in de enclaves en het gebrek aan toegang tot de asielprocedure, zoals blijkt uit objectieve bronnen, en op de persoonlijke ervaringen aan de grenzen, niets aantoon met betrekking tot haar specifieke situatie bij de overdracht als Dublin-terugkeerder.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de Spaanse instanties instemden met de terugname van de verzoekende partij met toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening, dat het door de verzoekende partij in Spanje ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is, dat de Spaanse instanties na overdracht het onderzoek van het verzoek zullen kunnen hervatten, dat zij dit verzoek tot internationale bescherming zullen afronden en de verzoekende partij niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming, dat de verzoekende partij zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De verwerende partij wijst er nog op dat Spanje de Conventie van Genève ondertekende en partij is bij het EVRM, dat er dan ook moet vanuit gegaan worden dat Spanje het beginsel van non refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen nakomt, dat de Spaanse autoriteiten verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpen en de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toekennen aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorzien voorwaarden, dat er derhalve geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Waar de verzoekende partij wijst op de voorstellen van de Spaanse overheid om de asielwetgeving te verstrengen, waarbij zij betoogt dat deze voorstellen verschillende organisaties zorgen baren en verwijst naar een mededeling van ECRE van 21 februari 2020, merkt de Raad op dat deze mededeling dateert van drie jaar geleden en stelt hij vast dat de verzoekende partij niet aantoonde of de wetsvoorstellen waarvan sprake thans effectief zijn aangenomen en in werking zijn getreden, en al evenmin dat en welke invloed zij hebben gehad op het door de verwerende partij gehanteerde AIDA-rapport met een laatste update in april 2022 en de conclusies die zij daaruit heeft getrokken. Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij te kort door de bocht gaat door te stellen dat de voorstellen de asielwetgeving uitsluitend zouden verstrengen. Luidens de mededeling van het ECRE brengen de wetsvoorstellen veranderingen aan om de asielwetgeving in overeenstemming te brengen met de EU-wetgeving en om de asielprocedure te versnellen. Bovendien wordt ook gewezen op de verbetering van de rechtspositie van verzoekers om internationale bescherming. Wat er ook van zij: uit niets blijkt dat ECRE op het moment van het uitvaardigen van de mededeling van oordeel was dat de geplande vernieuwingen een overdracht in het kader van de Dublin III-Verordening in de weg zouden staan. Dit blijkt evenmin uit het AIDA-rapport met update tot 21 april 2022, een project dat overigens mede gecoördineerd wordt door ECRE.

De verzoekende partij benadrukt nog dat het voor mensen in een asielprocedure absoluut geen gemakkelijke omstandigheden zijn en dat de kansen wat werk en toekomst betreft dramatisch zijn; zij ziet haar kansen in Spanje nog verkleinen gelet op de problematische economische omstandigheden en het tekort aan ondersteuning voor asielzoekers wat dit betreft. Zij beperkt zich echter tot loutere beweringen en toont met een dergelijk betoog bovendien geenszins aan dat de motieven waar gesteld wordt: *“Voor wat de verklaring van de betrokkene betreft dat er in Spanje geen kansen zijn om te leven en te studeren, dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.”*, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest zouden zijn.

De verzoekende partij brengt voorts geen redenen aan waarom zij persoonlijk, los van het algemeen gegeven asielzoeker en Dublin-terugkeerder te zijn, in Spanje een slechte behandeling dreigt te ondergaan die zou leiden tot een schending van haar grondrechten. Waar zij nog wijst op haar erg kwetsbare toestand, licht zij dit, los van het reeds in overweging genomen feit dat zij een Dublin-terugkeerder is, niet toe.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde gekende feitelijkeheden ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, stelt de Raad vast dat zij deze vermeende schending niet verder toelicht. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij nog opmerkt niet akkoord te gaan met de verplichting om een verklaring tot medewerking te ondertekenen, zoals haar werd meegegeven bij de bestreden beslissing, dat zij deze verklaring niet kon ondertekenen omdat zij niet akkoord ging met de bestreden beslissing, dat zij dertig dagen de tijd heeft om een beroep in te dienen, dat indien zij deze verklaring had ondertekend huidig beroep zonder voorwerp zou verklaard worden, maar dat zij wel haar adres heeft doorgegeven aan de verwerende partij, stelt de Raad vast dat dit middelonderdeel niet gericht is tegen de motieven van de bestreden beslissing en de verzoekende partij anderszins niet aantoont op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn op de deugdelijkheid van de bestreden beslissing, zodat het bijgevolg onontvankelijk is.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. De verzoekende partij heeft geen elementen aangebracht die erop wijzen dat de conclusie, met name dat niet aannemelijk werd gemaakt dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Dublin III-Verordening, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat de verwerende partij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hiervoor werd besproken, is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER